

LBRIS

We know
books

Ines Dumitriu

Blestem

 The Writing
Journey

CUPRINS

Femeia	5
Bărbatul	49
Copilul	103
Viorel	125
<i>Mulțumesc</i>	235

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMITRIU, INES

Blestem / Ines Dumitriu– București: The Writing Journey, 2020

ISBN 978-606-94882-8-7

821.135.1

Editor: Liviana Tane

Design copertă: Iulia Ștefan

DTP: Crenguța Rontea

© The Writing Journey 2020

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

FEMEIA

Când m-am întâlnit prima dată cu Viorel, stătea deasupra mea și mă privea cu ochi sticloși. Era prea întuneric, tot timpul este întuneric la mine, și n-am putut să le văd culoarea. În lumina lunii, păreau violet.

Viorel stătea peste mine în genunchi și îmi culegea buruienile de pe piept. Își făcea treaba bine, se vedea că-i place. Îmi netezea pământul de deasupra și vorbea cu mine:

— Așa, măi, drăguțo, mâine îți aduc și niște leurdă, că e primăvară, puiule.

Mâna lui Viorel era ca o mângâiere. Era mare și-avea pe sub unghii negreață. Avea bătăture și mirosea un pic a ceapă. Când își trecea degetele lui lungi pe deasupra, părea că ia în brațe mormântul

cu totul. Omul se uita ca și cum ar fi săpat cu privirea prin pământ și prin sicriu și-ar fi ajuns direct la mine.

Știam exact când este Viorel în preajmă, îl simțeam de departe, pământul tremura puțin când era el acolo și-și târșâia lopata. Uneori, mă făceam că nu-l văd, dar tânjeam după el. Îmi venea să împing din interior buruiana, să iasă mai repede afară, ca să vină Viorel s-o culeagă și să-mi vorbească frumos.

Nu știu de ce-mi vorbește așa. Sunt ultima nenorocită din lume. Mi-am omorât copilul.

* * *

Când eram mică, totul la noi în casă era ascuțit și bine așezat. Maică-mea era profă de latină și-i plăceau mult riglele. Le purta prin fiecare buzunar și măsura totul cu ele. Verifica dacă hainele din dulap sunt așezate drept, dacă păpușile sunt bine aliniat, dacă orice lucru de prin casă este într-o linie perfectă cu un alt lucru pe care îl alegea la întâmplare. Și când nu era, folosea rigla să mă plesnească peste palmă. Dădea scurt și hotărât și respira repede. Știam tot timpul când o să dea, înainte să ridice mâna în aer: mai întâi, i se bulbucau ochii și își lăbărta gura. Apoi, mă trăsnea.

Mă punea să fac fișe și mă trezea din somn să-i spun declinări și pronume: *hic, haec, hoc, huius, huius, huius*. Și acum mă mai trezesc, cu pământ în gură și-n ochi, și-mi recit blestemele.

Când m-am despărțit de prima iubire, maică-mea m-a pus să-mi înghit lacrimile. Stăteam în camera mea și mă uitam într-un punct din tavan și simțeam că aș putea să plâng toată viața, că n-aș ști cum să mă opresc vreodată. Dar maică-mea a știut. Mi-a zis numai:

— Să nu te prind că plângi după boul ăla.

Și apoi s-a holbat la mine, iar eu m-am oprit și n-am mai plâns niciodată.

Pe taică-meu nu-l vedeam prea des. Era arhitect și-i plăceau mai mult casele lui de pe hârtie decât casa de-acasă. Venea uneori noaptea și se trântea pe canapeaua din living, dar avea grijă să se trezească dimineața înaintea tuturor și să o aranjeze perfect, înainte să scoată maică-mea rigla. Nu-i plăceau vocile ridicate. I se părea de prost gust ca cineva să urle puțin.

— Un needucat, obișnuia să-mi spună, când mai vedea câte un actor la televizor care se înfură.

Așa că eu nu i-am spus niciodată nimic, de teamă că n-o să reușesc să-mi păstrez aceeași voce până la capăt. Când vorbeam cu el, îi răspundeam scurt și în șoaptă, așa cum îi plăcea lui.

Îl iubeam mult pe taică-meu, mult mai mult decât pe mama. În nopțile în care îl auzeam trântindu-se pe canapea, îmi puneam ceasul să sune foarte de dimineată, să mă trezesc înaintea lui. Îmi luam papucii de casă cu talpă moale și nu făceam deloc zgomot. Mă furișam până în living și mă strecuram în ascunzătoare. Stăteam acolo și nimeni nu mă vedea, dar eu vedeam totul. De acolo, mă uitam la taică-meu cum se ridica de pe canapea și avea câte o dungă de la pernă pe față. Cămașa pe care nu și-o mai dezbrăca de cu seară era boțită toată, iar părul i se ridica puțin în vârful capului, ca un con. Atunci semăna cu un tată adevărat, din acela lângă care te trezești dimineata, după ce ai avut un coșmar în timpul nopții, din ăla care-și pune peste tine o mână mare și tu poți să dormi.

Îmi venea să ies din ascunzătoare și să-i sar în cap, să urlu după el ca indienii, să arunc cu o pernă și să-i spun că-l iubesc. Să-l sufoc și-apoi să mă bușească plânsul. Să plâng tot din mine și să-l las să mă steargă cu mâneca de cămașă boțită. Dar în casa noastră nu se făcea așa ceva. Nu se cădea. Nu era politicos să te arunci în brațele oamenilor degeaba.

Pe scara blocului, erau tot felul de oameni și mai cu seamă la ora amiezii era mare gălăgie de peste tot. De după uși, puteai să-i auzi pe copii, ca și

cum cu toții ar fi stat în casă cu tine. Puteai să-ți dai seama care-i supărat și care-i bucuros, cine a primit bomboane după masa de prânz, la cine a venit Moș Crăciun și cine nu și-a făcut temele. Părinții urlau la copii și unii dintre ei le urlau cuvinte înapoi, ba chiar adolescenții îndrăzneau să le reproșeze nedreptăți, să plângă și să bată cu pumnul în masă. Îi auzeai pe copiii mai mici cum îți dupăiau în tavan când dansau și cântau de bucurie, ba chiar și arcurile patului se auzeau uneori, muncite de picioare de copil sau chiar de trupuri de adulți. Vecinii băteau deseori cu limba în calorifer, atunci când oboseau să urle și nici nu voiau să vină până la ușa ta, să-și spună păsul. Când ceva îi deranja sau îi supăra, toată lumea știa și erau cu toții părtași la viețile celorlalți.

Peste tot prin parcuri, copiii alergau și hăhăiau, aruncau cu mingi și cu pietricele, își băgau înghețată în sân și se aruncau așa mânjiți în brațele părinților care-i pupau pe obrazii îndulciți și-i ridicau mai sus, îi învârteau și-i făceau avion și cu toții se distrau și se iubeau printre scrâncioburile strâmbe și gropile de nisip pline cu pietriș. În casa noastră nu se făcea așa ceva. Nu se cădea. Nu era politicos să te arunci în brațele oamenilor degeaba. Așa că-l urmăream pe taică-meu cum se ridica și aranja perfect canapeaua,

cum se ducea în baie și ieșea de acolo proaspăt și neatins de pernă.

Când maică-mea se supăra pe mine, la noi în casă se instaura Regimul Tăcerii. Maică-mea devenea mută cu gura, dar ochii ei vorbeau tot timpul. Mă privea dușmănoasă de peste tot de prin casă și se dădea din calea mea când intram în cameră, de parcă aș fi avut ciumă.

La noi în casă era cam ca la mine în mormânt.

Prima dată când maică-mea a amuțit, aveam trei ani. Mă plimbam prin bucătărie printre picioarele ei și-mi mutam păpușa dintr-o parte în alta, iar ea urla la mine că o încurc. Mi-a zis atunci că, dacă nu mă dau la o parte, n-o să mă mai iubească, dar eu pesemne că nu am crezut că o mamă nu-și mai poate iubi copilul așa de repede, doar pentru că a călcat pe un cap de păpușă. Așa că mi-am adus în bucătărie și celelalte păpuși și apoi am auzit-o pe maică-mea urlându-mi ceva. Am încercat să o fac să-i treacă supărarea și i-am zâmbit, dar ea mi-a zis că sunt nesimțită și apoi a tăcut.

A tăcut toată ziua aceea, dar privirea ei nu tăcea deloc. Ochii maică-mii se făcea tot mai roșii, ca la diavoli, și din ei ieșea fum. Atunci am știut sigur că și-a ținut promisiunea, că am fost o proastă să nu-i

cred amenințarea; că nu mă mai iubea. În noaptea aceea, am făcut pipi în pat și maică-mea a rupt tăcerea cu o nouă ceartă. Așa că am început să mă prind: când instaura Regimul Tăcerii, dacă făceam ceva cu adevărat îngrozitor, maică-mea vorbea din nou.

Într-o dimineată, taică-meu a propus să mergem în parc. Era un soare slab de toamnă și frunzele erau de toate culorile, iar pe mine cuvintele lui m-au uluit. Niciodată în viața lui nu a mai vrut să stea doar el cu mine, darămite să stăm așa, degeaba, în natură.

Am tras repede pe mine prima pereche de pantaloni și o bluză largă. Nici nu mai conta cu ce mă îmbrăcam și aproape că nu m-aș fi spălat nici pe dinți, de teamă să nu-i fugă gândul sau să nu și-l mai recunoască și să nu mai mergem nicăieri.

Era dis-de-dimineată și parcul era gol. Ne-am luat o cafea de la tonetă și am stat pe bancă. Ne-am uitat la copaci și la oamenii care își plimbau căinii pe acolo. Îmi venea să închid ochii și să păstrez imaginea aia în capul meu pentru totdeauna. De fapt, cred că am și făcut-o pentru că și acum, la câțiva metri sub pământ, încă mai simt miros de frunze de toamnă și puțin și de cafea și de deodorantul lui.

N-am vorbit mare lucru. Oricum, nu era un om al cuvintelor și nici eu nu prea mă pricepeam să

i le întorc. Am povestit banalități și-am simțit cum îl iubesc mai tare. A doua zi de dimineață, m-am dus la el la canapea și i-am zis că știu un parc unde cafeaua este mai bună și copacii sunt mai aurii. S-a uitat la mine ca la o proastă. Nici nu știa despre ce vorbesc. Mi-am adunat niște cuvinte din fundul gătului ca să-i spun că mă gândeam că am putea merge din nou în parc și el mi-a tăiat-o din fașă:

— Ei, hai, nu te-ntinde. Ce-a fost a fost.

M-am simțit ca atunci când eram mică și credeam, în prostia mea, că îi place să se joace cu mine pe covor, nu că-l împinge maică-mea cu rigla să se așeze acolo.

Adolescența mea este undeva după o pâclă negricioasă, acoperită de senzația ciudată că sunt mai mare decât toată lumea.

Când eram mai mică, văzusem un film din acelea care se dau la Crăciun. Era despre un om care fusese adoptat și crescut de spiridușii moșului și trăise toată viața lui printre ei. Nu văzuse nicio dată oameni în mărimea lor naturală și nu avea percepția propriului corp și nici a ridicolului în care se afla. În sala de clasă, stătea chircit într-o bancă de spiriduș, se chinuia să citească dintr-o carte cât degetul lui arătător și totul în jurul lui era minuscul.

Cu toate astea, el nu-și dădea seama cât era de diferit. Eu știam.

În liceu, fetele aveau două preocupări: notele și băieții. Se adunau în fiecare pauză în jurul unei bănci și stăteau care pe unde apuca: pe scaune, cu fundul direct pe bancă, iar unele mai îndrăznețe se urcau chiar și pe catedră. Făceau clacă și se ascultau una pe alta la obiectele mai grele, își dădeau temele să le copieze, dar pauza mare era tot timpul rezervată discuțiilor despre băieți. Știau totul despre mari pasiuni și iubiri eșuate, despre preferințele băieților din clasele mai mari, își notau în caiete numele lor și-și exersau semnătura cu un nou nume de familie. Vorbeau despre haine și mărci de rujuri, despre cine cu cine se mai duce la film și ce face, de fapt, acolo, își dădeau cu presupusul despre virginitatea vreuncea pe care se strângeau toate și stăteau că o vor urî împreună, timp de un semestru.

Eram și eu acolo, printre ele, nu puteam să mă desprind de grup, de cele mai multe ori eram chiar sufletul lor și le antrenam pe toate în discuțiile astea puerile, care știam sigur că le plac, dar mă simțeam ca un gigant înconjurat de spiriduși. Mi se părea că pe toate astea le mai auzisem deja, le mai trăisem cândva, demult, într-o viață în care, la vârsta majoratului, mă comportam fix ca o fată de 18 ani.

Îmi plăcea și nu-mi plăcea să fiu diferită. Îmi plăcea să atrag privirile oamenilor și să-i șochez cu părul meu tuns periută sau cu șuvițele albastre, dar, când lucrurile mergeau prea departe și trebuia să șochez în continuare, mă retrăgeam în carapacea mea de tocilară și continuam să iau note bune și să merg la olimpiade și să iau premii.

Aveam un carnețel roz pe care scriam numele băieților cu care mă combinam, să nu cumva să le pierd șirul. L-am găsit acum ceva timp și așa mi-am amintit de vecinul de dedesubt care, când mă prindea în întunericul scării de bloc, îmi băga în gură o limbă dură ca o săgeată și eu credeam că este iubitul meu.

Mi-am amintit și de băiatul care stătea la blocul de lângă stația de autobuz care mă oprea de fiecare dată când treceam pe acolo și mă pipăia puțin pe sub fustă, până într-o zi când m-a întrebat dacă nu vreau să mă ia de la școală și atunci am știut că treaba e serioasă, așa că am început să mă duc într-o altă stație să iau autobuzul, pe un alt drum.

Sau de băiatul cu privire tristă cu care mă plimbam noaptea de-a lungul căii ferate și-mi spunea poezii de Sorescu și eu simțeam cum mă îndrăgostesc tot mai tare de el, dar apoi m-am apucat să-i povestesc și eu despre toți prietenii mei dinainte, așa că a plecat și nu m-a mai sunat niciodată.

Când eram în clasa a noua, a apărut Internetul. Toată lumea era atunci pe mIRC. Puțini oameni aveau net acasă și oricum era și foarte scump, așa că puștanii chiuleau ca să meargă în Internet Café-uri. În timpul orelor, îi găseai pe toți ciorchine în săli întunecate și pline de fum de țigară, toți cu ochii în calculatoare, așteptând să se conecteze pe canalele lor preferate. Renunțau la numele puse de părinții lor și își inventau nickname-uri, ca să pară mai interesanți. Vorbeau cu tot felul de necunoscuți și răspundeau cu simț de răspundere la „asl pls“, iar în sinea lor toți credeau că așa își vor găsi iubirea vieții, se vor căsători și vor face copii și nu vor mai fi nevoiți vreodată să stea în putoare de țigară în fața monitoarelor.

Maică-mea a vrut să intre în rând cu lumea bună și a făcut cerere să primim Internet acasă. Așa că într-o zi, la noi în casă a apărut un cablu în plus pe care trebuia să-l scot din telefon de fiecare dată când voiam să intru pe net.

Taică-meu mi-a zis scurt:

— Numai o oră ai voie și numai după ce ai terminat toate temele.

Așa că-i așteptam pe toți să se culce și mă trezeam noaptea să intru pe mIRC. De două ori pe săptămână, în creierii nopții, îmi pieptănam cu grijă